

Για την έκδοση

Για εμάς κάθε βιβλίο ή μπροσούρα που εκδίδουμε, δεν είναι μόνο ένα τυπωμένο χαρτί με λέξεις.

Ούτε θέλουμε να “πιάνει” απλώς χώρο στο ράφι μιας βιβλιοθήκης. Αντίθετα, είναι μια ζωντανή μνήμη σκέψεων και εμπειριών, που με την σειρά τους θέλουμε να δώσουν την σκυτάλη σε νέες σκέψεις και εμπειρίες. Ιδιαίτερα σήμερα με την κυριαρχία του διαδικτύου. Βρισκόμαστε περικυκλωμένοι απο μια ψηφιακή πλημμύρα κειμένων, που συνήθως διαβάζονται διαγώνια, καθώς η ταχύτητα προσπερνάει τα αναλυτικά εργαλεία της ανάγνωσης.

Για αυτό, μαζί με την ψηφιακή έκδοση, επιλέγουμε να προκρίνουμε την έντυπη κυκλοφορία των κειμένων, καθώς η “χειρωνακτική” επαφή με ένα κείμενο γνωρίζουμε οτι δεν μπορεί να αντικατασταθεί, απ την ψυχρή οθόνη του υπολογιστή.

Είμαστε ακόμα νοσταλγοί της χάρτινης έκδοσης, καθώς θεωρούμε πως ένα κείμενο διάτρητο απο σημειώσεις υπογραμμίσεις και σχόλια αυτού που διαβάζει, “αναβαθμίζει” το διάβασμα και ανοίγει έναν αυθεντικό διάλογο που σπάει τους ρόλους συγγραφέα - αναγνώστη.

Το κείμενο του Alfredo δεν χρειάζεται ούτε εισαγωγή, ούτε πρόλογο. Ο ίδιος ο σύντροφος, απ την πρώτη σελίδα, κάνει σαφές τους λόγους της συγγραφής του. Λόγοι που δυστυχώς παρασιτούν στο εσωτερικό του διεθνούς αναρχικού κινήματος. Άλλωστε ο τίτλος είναι χαρακτηριστικό...”Στην πηγη της θυματοποίησης”

Στην Ελλάδα, που η μακρόχρονη παράδοση της “σκευωρίας” και των “αθώων που διώκονται για τις ιδέες τους” κυριαρχεί, η

γάγγραινα της θυματοποίησης συνεχίζει να εξαπλώνεται.

Παράλληλα η αλόγιστη χρήση και εύκολη καταφυγή στις “σκευωρίες”, χαμήλωσαν τα αντανακλαστικά του κινήματος απέναντι στις πραγματικές σκευωρίες του κράτους, καθώς κυριαρχεί στο εσωτερικό του χώρου η καχυποψία, αφού σχεδόν όλοι δηλώνουν “αθώοι”

Την ίδια στιγμή οι σύντροφοι που αναλαμβάνουν την ευθύνη και υπερασπίζονται της αναρχικές αντάρτικες οργανώσεις που συμμετέχουν, συχνά περιθωριοποιούνται και απομονώνονται απ’ το “προνομιο” της αλληλεγγύης.

Το κείμενο του Alfredo, έχει να πει πολλά και για αυτό...Σε πείσμα των καιρών όμως...κάτι αλλάζει.

Νέοι σύντροφοι, σπάνε την κουλτούρα της θυματοποίησης και διεκδικούν την αναρχική επίθεση. Αυτή η έκδοση, είναι μια μικρή συνεισφορά σε αυτήν την κατεύθυνση...

Απο την ανάγνωση...στη συνενοχή...

*Εκδόσεις Μαύρη Διεθνής - Σ.Π.Φ./ Πυρήνας Αντάρτικου
Πόλης*

Γενάρης 2016



Σχετικά με την πηγή της θυματοποίησης...

Η σφαγή της Piazza Fontana, τα γεγονότα που προηγήθηκαν, τα γεγονότα που ακολούθησαν, είναι λίγο ή πολύ γνωστά. Ο σύντροφος Alfredo Cospito ξεπερνά την απλή και εξειδανικευμένη εξιστόριση των γεγονότων και μέσω της γραφής του αναδεικνύει τις “προβληματικές” που αναπτύχθηκαν μετά τα γεγονότα της 12ης Δεκεμβρίου του 1969, μέσα στο ιταλικό αναρχικό κίνημα. Γεγονότα και “προβληματικές” που προσωπικά μας διέφευγαν.

Η άκρατη συνωμοσιολογία και η θυματοποίηση θα εξασθενήσουν τη δυναμική που είχε αναπτύξει το ιταλικό αναρχικό κίνημα πριν την σφαγή της Piazza Fontana και θα προωθήσουν μια πασιφιστική “εικόνα” της αναρχίας. Παράλληλα η περιθωριοποίηση και ο χλευασμός προς τις πρακτικές που οξύνουν τον πόλεμο με την εξουσία και των συντρόφων που συνειδητά τις επιλέγουν, μένουν να θυμίζουν μια πάγια και διαχρονική τακτική, που αναδεικνύει την έλλειψη συνείδησης αυτών που την χρησιμοποιούν.

Θα μπορούσε κανείς να γράφει για ώρες για τις ομοιότητες που μπορεί να συναντήσει κανείς σε γεγονότα και πρακτικές που αφορούν το ελληνικό αναρχικό κίνημα. Υπόθεση Marfin, επίθεση στην κλούβα των ΜΑΤ απο την Ε.Ο. Επαναστατικός Αγώνας, εκτέλεση χρυσαυγιτών στο ν. ηράκλειο και τόσα άλλα.

Για εμάς ήταν χαρά μας που δουλέψαμε πάνω σε ένα κείμενο που μας προσέφερε...Χαιρόμαστε που συμβάλαμε με τον τρόπο μας στην προώθηση της οικιοποίησης της αναρχικής επίθεσης...με κάθε μέσο.

*Σύντροφοι απο την αναρχική κατάληψη Παπαμιχελάκη,
Ρέθυμνο*

“ Δεν δεσμευόμαστε να απελευθερώσουμε τον αρχιερέα Marco Ussia, αν δεν εξασφαλίσουμε ότι η εκκλησία θα κάνει δήλωση χάρης για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων, στην Ισπανία... Η πράξη μας έχει σκοπό να φέρει την εκκλησία προ των ευθυνών της και της συνείδησής της, σε αυτή την κρίσιμη στιγμή για τον ισπανικό λαό, αφού μετά από 27 χρόνια φασιστικής δικτατορίας, οι ισπανοί δημοκράτες που διεκδικούν το ελάχιστο της ελευθερίας της έκφρασης και των σωματείων – αναγνωρισμένων από τη διακήρυξη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, βρίσκονται ακόμα στη φυλακή...”

*Απαγωγή του Ussia , Απρίλιο 1967, Ρώμη
Ομάδα Πρώτη Μάη – Sacco & Vanzetti*

“ Η επιστήμη των ΗΠΑ στην υπηρεσία του εγκλήματος... Στοχοποιούμε έναν από τους υπεύθυνους της γενοκτονίας στο Βιετνάμ! Αφού ο Johnson σβήνει τα σημάδια της ειρήνης, εμείς χρησιμοποιούμε τα ίδια τα δικά του όπλα: Δυναμίτη και Σαμποτάζ !”

*Επίθεση στην αμερικανική επιχείρηση Dow Chemical
30 Μαρτίου 1968, Μιλάνο, Αναρχική Ομάδα.....^a*

aΔεν αναγράφεται ολόκληρο το όνομα της ομάδα γιατί το υπόλοιπο τρικακι , με το οποίο έγινε η ανάληψη , ήταν δυσανάγνωστο διότι ήταν καμένο από την έκρηξη

“Καταδικάζουμε την εκκλησία για πράξεις κατά της επανάστασης... για εγκληματική πράξη στήριξης στον ισπανικό φασισμό....”

*Επίθεση στην εκκλησία San Barila, 10 Ιουνίου 1968,
Μιλάνο, Αναρχικοί*

“Σύντροφε κατέστρεψε τις τράπεζες... κατέστρεψε τις εκκλησίες... κατέστρεψε τα πανεπιστήμια... κάνε έφοδο στα πολυκαταστήματα”

*Επίθεση στη Rinascente, 30 Αυγούστου 1968,
Μιλάνο, Αναρχικοί^b*

“Της τελευταίας στιγμής : Η αστυνομία σκότωσε ξανά δυο εργάτες στη Σικελία! Είναι η δική της ιερή αποστολή. Λαέ εξεγέρσου! Ενάντια στον αυταρχισμό, ενάντια στους νόμους, στο κράτος και στην εκκλησία που τα καθαγιάζει όλα. Ζήτω η αναρχία!”

*Επίθεση με δυναμίτη στο δημαρχείο της Γένοβα,
3 Δεκεμβρίου 1968
(σε ένδειξη αλληλεγγύης στους νεκρούς της Αβόλα)
Επαναστατική Ομάδα Carlo Cafiero*

β(ΣτΜ.) La Rinascente : Πολυτελή πολυκαταστήματα τεράστιας έκτασης στο Μιλάνο, το οποίο βρίσκεται εκεί από το 1917. Το όνομά του σημαίνει «Αναγέννηση» συμβολίζοντας την αναγέννηση του πολυκαταστήματος μετά το τέλος του Α Παγκοσμίου Πολέμου που είχε προκαλέσει γενικευμένη φτώχεια. Το 2011 αγοράστηκε από εταιρεία στο ποσό των 260 εκατομμυρίων ευρώ

“ Σύντροφε εργάτη, μέσα στις τράπεζες βρίσκονται τα πλούτη... κατέστρεψε τις τράπεζες... μέσα στα πανεπιστήμια βρίσκεται η κουλτούρα της επιστήμης, κατέστρεψε τα πανεπιστήμια, μέσα στις εκκλησίες βρίσκεται ο δυνάστης του μυαλού... κατέστρεψε τις εκκλησίες. Μέσα στα μαγαζιά βρίσκονται τα καταναλωτικά αγαθά, κατέστρεψε τα !”

*Δεύτερη επίθεση στο Rinascente, 15 Δεκεμβρίου 1968,
Μιλάνο, Αναρχική Ταξιαρχία Ravashol*

“ Η αμερικανική επιστήμη είναι όργανο υποδούλωσης των λαών... οι έξοχες διαστημικές εγκαταστάσεις δεν ταΐζουν τους φτωχούς εκμεταλλευόμενους.”

*Επίθεση με δυναμίτη στη νατοϊκή βάση Camp Darby,
3 Ιανουαρίου 1969, Πίζα, Αναρχική Ομάσα J. Most*

“Κατηγορούμενοι! Κάψτε τις τηβέννους των δικαστών!
Κάντε τα δικαστήρια ένα πεδίο μάχης... ο συνεχής αγώνας
με όλα τα μέσα, σε διάταξη ενάντια στην εξουσία του
κράτους, της εκκλησίας. Χαιρετισμούς!

*Επίθεση με δυναμίτη στο Δικαστικό Μέγαρο και
στο υπουργό παιδείας 27 και 31 Μαρτίου 1969
Αναρχικό Επαναστατικό Σωματείο για την Κοινωνική
Επανάσταση*

Η ιστορική αναγνώριση ενός κομματιού του αναρχισμού είναι πάντα μεροληπτική, εργαλειακή και συχνά δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από αυτή των επίσημων ιστορικών. Ο σκοπός αυτού του γραπτού είναι να πάει στην πηγή αυτής της θυματοποίησης που διέφθειρε και συνεχίζει διαφθείρει το

ιταλικό αναρχικό κίνημα πάνω από σαράντα χρόνια, από την σφαγή της Piazza Fontana^c και μετά. Ρισκάροντας να θεωρηθώ “ρεβιζιονιστής”, πριν αναπτύξω το θέμα μου για συζήτηση πρέπει να ορίσω κάποια ζητήματα. Ενώ είναι βέβαιο ότι η βόμβα στην Piazza Fontana την είχε βάλει το κράτος, πάνω σε αυτή μου τη σιγουριά ακολουθούν και άλλες βεβαιότητες:

- Η πεποίθηση ότι αυτοί που δρούσαν ανατρεπτικά και η εξωκοινοβουλευτική αριστερά, εκείνων των χρόνων, αποκαλούσε φασίστες, ήταν αναρχικοί με αναλήψεις ευθυνών, μεγάλης αξιοπιστίας.
- Η πεποίθηση ότι ο Giuseppe Pinelli^d, δεν ήταν πασιφιστής,

c(ΣτΜ) Piazza Fontana : Το απόγευμα της 12ης Δεκεμβρίου του 1969 στις 16:37 εξερράγει βόμβα στην Banca Nazionale della Agricoltura (Αγροτική Τράπεζα) στην Piazza Fontana στο Μιλάνο, προκαλώντας το θάνατο 17 ανθρώπων και τον τραυματισμό άλλων 88. Η βομβιστική επίθεση είναι γνωστή ως η Σφαγή της Piazza Fontana. Λίγο αργότερα στις 16:55 μια άλλη βόμβα εκρήγνυται στην υπόγεια διάβαση που συνδέει την είσοδο της Εθνικής Τράπεζας Εργασίας, τραυματίζοντας 13 άτομα. Περίπου μισή ώρα αργότερα στις 17:20 και 17:30 εξερράγησαν δυο βόμβες στη Ρώμη: Η μια μπροστά στο Altare della Patria και η άλλη στην είσοδο του Museo Centrale del Risorgimento, προκαλώντας τον τραυματισμό 4 ατόμων. Τέλος μια Πέμπτη βόμβα βρέθηκε προτού εκραγεί και καταστράφηκε με ελεγχόμενη έκρηξη στην Εμπορική Τράπεζα της Ιταλίας στο Μιλάνο. Τις επόμενες μέρες στα πλαίσια των ερευνών για τους δράστες της Banca Nazionale della Agricoltura στην Piazza Fontana, συνελήφθησαν και ανακρίθηκαν περίπου 80 άτομα κυρίως αναρχικοί από Circolo Anarchico 22 Marzo στη Ρώμη και Circolo Anarchico Ponte della Ghisolfa στο Μιλάνο.

d(ΣτΜ) Ανάμεσα στα άτομα που ανακρίθηκαν, για την Σφαγή της Piazza Fontana, ήταν και ο αναρχικός Giuseppe Pinelli ο οποίος συμμετείχε στην Ponte della Ghisolfa και είχε ανακριθεί με άλλους αναρχικούς την άνοιξη του 1969 σχετικά με την βόμβα που εξεράγει στις 25 Απριλίου στο περίπτερο της FIAT στην επίθεση στο Μιλάνο και την βόμβα που βρέθηκε στον κεντρικό σταθμό της πόλης. Στις 15 Δεκεμβρίου και ενώ συνέχιζε να κρατείται στην αστυνομική διεύθυνση (σύμφωνα με τους τότε νόμους θα έπρεπε οι

ένας μη βίαιος, μάρτυρας της αριστεράς, άγιος της δημοκρατίας, αλλά ένας αναρχικός επαναστάτης που λίγο πριν δολοφονηθεί από τον Calabresi και τους συναδέλφους του, είχε συνεργαστεί ενεργά και συγκεκριμένα με μια αναρχική οργάνωση ένοπλης πάλης, τη Διεθνή αναρχική ομάδα Πρώτη Μάη^e, άμεση διάχυση των FIJL^f. Η συγκεκριμένη ομάδα έβαζε βόμβες και έκανε απαγωγές προσώπων στην κεντρική Ευρώπη, ως φυσικό επακόλουθο, αφού κάθε αναρχικός συνεπής με αυτό που κάνει, πιστεύει στην επαναστατική βία.

- Η πεποίθηση ότι ο Gianfranco Bertoli^g ήταν ένας

συλληφθέντες να έχουν αφεθεί ελεύθεροι ή να έχουν οδηγηθεί σε φυλακές από την προηγούμενη μέρα) ο Pinelli “έπεσε” από το παράθυρο του δωματίου όπου διεξαγόταν η ανάκριση και σκοτώθηκε. Ο αστυνομικός διευθυντής Marcelo Guida υποστήριξε ότι ο θάνατος του 41 ετών αναρχικού ήταν αυτοκτονία. Οι τέσσερις αστυνομικοί και ο επίτροπος Calabresi που κατά το θάνατο του Pinelli βρισκόταν στο δωμάτιο κρίθηκαν αθώοι.

e(ΣτΑ.Α.) Η ημερομηνία γέννησης της Grupo Primero de Mayo (Πρώτη Μάη) είναι η 1η Μαΐου 1966 όταν απήγαγαν στην Ρώμη τον αρχιερέα Marco Ussia. Ήταν οι μέρες “βάπτισης” της ομάδας. Η οργάνωση της απαγωγής έγινε με την στήριξη κάποιων ιταλών αναρχικών, οι οποίοι ήταν μαχητές της FIJL και της CNT, ανάμεσα τους και ο Octavio Alberola, ένα απ’ τα καλύτερα μυαλά της DI (Defensa Interior – Εσωτερική Άμυνα). Η DI ήταν ένα όργανο με το οποίο το Ιβηρικό Απελευθερωτικό Κίνημα (στο οποίο ανήκε η FAI, η CNT και η FIJL) συνεργάστηκε για να πολεμήσουν με τα όπλα στα χέρια τον Φρανκισμό. Η Πρώτη Μάη ήταν ένα εργαλείο, από το οποίο ο αναρχισμός θα κρατηθεί για να συνεχίσει ο αγώνας

f(ΣτΑ.Α.) Η FIJL (Federación Iberica de Juventudes Libertarias) ιδρύθηκε το 1932 ως αναρχική νεολαιίστικη οργάνωση, της οποίας χιλιάδες μαχητές συμμετείχαν στον ισπανικό εμφύλιο πόλεμο το 1936. Κατά την αντιφασιστική αντίσταση που διαδραματιζόταν, θα μετατραπεί στην πιο ζωντανή συνιστώσα του Ιβηρικού αναρχισμού.

g(ΣτΑ.Α.) Ο αναρχικός Gianfranco Bertoli στις 17 Μαΐου 1973 (ήμερα της πρώτης επετείου από την εκτέλεση του επιτρόπου της αστυνομίας Calabresi, στα εγκαίνια μιας επιτύμβιας πλάκας μέσα στην αυλή του αρχηγείου της

αναρχικός ατομικιστής, όχι ένας φασίστας, μαριονέτα ή ένας χρήσιμος ηλίθιος στα χέρια “διεφθαρμένων” μυστικών υπηρεσιών, όπως πολλοί αναρχικοί χωρίς ντροπή ακόμα και σήμερα υποστηρίζουν. Και η πράξη του περιλαμβάνεται άριστα μέσα στην παράδοση της προπαγάνδας της πράξης του αναρχικού ατομικιστικού τερρορισμού.

Λέγοντας αυτά και αφού έβαλα αυτά τα λίγα ακλόνητα σημεία. Ξεκινάμε το ταξίδι μας στο παρελθόν ξεδιαλώνοντας κάποιους μύθους. Η σφαγή της Piazza Fontana δεν ήταν για τους αναρχικούς, όπως πολλοί ιστορικοί υποστηρίζουν “ο θάνατος της αθωότητας”, αλλά η γένεση μιας νέας φιγούρας, ενός καινούργιου ρόλου αποδεχόμενου το φόβο της καταστολής. Ένα ρόλο δεσμευμένο από μια αξιολύπητη και εργαλειακή αθωοποίηση. Το αναρχικό θύμα του συστήματος, το αφελές αναρχικό παιδάκι που παίζει με την επανάσταση εύκολα, με το ρίσκο να προσεγγιστεί από “φυτευτούς πράκτορες” και να εργαλειοποιηθεί από τη μεριά της εξουσίας. Σχεδόν όλοι οι αναρχικοί συνειδητά ή ασυνείδητα, σε αυτά τα χρόνια, λίγες οι εξαιρέσεις, φορούν τον ίδιο μανδύα.

αστυνομίας του Μιλάνο στην οδό Fatebene – Fratelli) θα εκτοξεύσει μια αυτοσχέδια βόμβα στην πόρτα του αρχηγείου της αστυνομίας, που, όπως θα πει ο ίδιος ο Bertoli, την κλώτσησε πίσω ένας μπάτσος με συνέπεια τον θάνατο τεσσάρων άσχετων ανθρώπων. Οι προθέσεις του ήταν να στοχοποιήσει τους παραβρισκόμενους στην γιορτή για να εκδικηθεί τον θάνατο του Pinelli. Καταδικασμένος ο ίδιος σε ισόβια, θα βγει μετά από 21 χρόνια φυλακή σε καθεστώς ημιελευθερίας. Σε όλη του την ζωή προσπαθούσε να υπερασπιστεί τον αναρχοατομικισμό του και τα κίνητρα της χειρονομίας του αρνούμενος την λάσπη ότι ήταν φασίστας, υποκινούμενος από μυστικές υπηρεσίες. Κατηγορίες τόσο απ’ την μεριά της δικαστικής εξουσίας και των media, όσο και απ’ την μεριά του αναρχικού κινήματος.



Φωτογραφία μετά την έκρηξη της βόμβας στην Αγροτική Τράπεζα

Μετά την Piazza Fontana υπήρξε διάδοση των νομικίστικων και αθωωτικών αντιερευνών^h, στις οποίες η αμαύρωση του αναρχικού ως αιμοβόρου, έρχεται να αντικατασταθεί από ακόμα πιο παράφρονα αμαύρωση, από αυτή του αναρχικού

h(ΣτΜ) Αντιέρευνα: Η προσφυγή των αναρχικών σε τεχνικά ζητήματα νομικής φύσεως, που παραμερίζουν την πολιτική ταυτότητα της αναρχίας με σκοπό τη δημιουργία μιας θυματοποιημένης εικόνας του αναρχικού που διώκεται για τις ιδέες του. Στην Ελλάδα αυτές οι “αντιέρευνες” εκφράστηκαν με την υπερχρησιμοποίηση της “σκευωρίας” που τελικά αποδυνάμωσε την απόκρουση των πραγματικών σκευωριών του κράτους. Με απλά λόγια η “αντιέρευνα” είναι η τακτική που χρησιμοποιούν αρκετοί αναρχικοί που συμπεριφέρονται περισσότερο ως δικηγόροι παρά ως αναρχικοί.

ως άοπλο θύμα ετεροκαθοριζόμενο από την κρατική βία. Πολλοί, για έναν ήσυχο βίο ή για να αποτραβήξουν τους συντρόφους τους από τη φυλακή, μπαίνουν στο παιχνίδι. Έτσι κάποιοι παρακινούνται περισσότερο συνεισφέροντας σε αυτή νέα “ερευνητική” τάση, μέσω νομικίστικων, ανόητων και κλαψιάρικων αντιερευνών.

Δεν θα μπορέσουν να κατανοηθούν εξ’ ολοκλήρου τα τραγικά γεγονότα του Μιλάνου, η επακόλουθη σύγχυση και ο κυκεώνας μεταξύ των αναρχικών γραμμών, χωρίς να κάνουμε μια συνοπτική νύξη στην αργοκίνητη, αλλά βαθμιαία εξέλιξη που εμπλέκεται ένα κομμάτι του κινήματος στα χρόνια μεταξύ 1962 και 1969. Σε όλη την Ιταλία, αυτά τα χρόνια, οι αναρχικοί της πράξης ζούσαν στιγμές μεγάλης ζωτικότητας, θα λέγαμε σχεδόν αναγέννησης. Διαφορετικοί πυρήνες και ομάδες συγγένειας πολύ κινητικοί, νέων και λιγότερο νέων ανθρώπων γεννιόντουσαν από τη δύναμη των πράξεων τους, με επιθέσεις χαμηλής έντασης με νιτρικό άλας μέχρι πιο ισχυρές επιθέσεις με δυναμίτη. Αυτή η αναβάθμιση ήταν μια επιτάχυνση χάρις την επιρροή την ισπανών FIJL και την άμεση διάχυσή τους: τη διεθνή ομάδα Πρώτη Μάη. Αυτή η εξέλιξη θα επαληθευτεί συγχρόνως και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες αποφέροντας καλύτερους καρπούς η Οργισμένη Ταξιαρχία στην Αγγλία, οι Χασισορέμπελοι στη Γερμανία, οι GARI στην Γαλλία. Στην Ιταλία το συλλογικό σοκ της σφαγής του κράτους, θα διακόψει απότομα αυτή την εξέλιξη μπλοκάροντας την ανάπτυξη. Αυτή η σφαγή και η επακόλουθη δολοφονία του Pinelli ήταν για το αναρχικό κίνημα το “προπατορικό αμάρτημα” μετά το οποίο, τίποτα δεν θα είναι όπως πριν. Από εκείνη τη στιγμή τα “παιχνίδια” θα σταματήσουν και η θετική τάση που διακατείχε εκείνα τα χρόνια το κίνημα, θα γίνει μια δυνατή αν όχι οριστική

αναχαίτιση.

Είναι πολλοί οι μύθοι και οι παραποιήσεις που κατασκευάστηκαν, σ' αυτά τα χρόνια. Ένα από τα πιο αδιάλλακτα ήταν αυτό που έβλεπε το αναρχισμό του 60'ως το πιο αποδυναμωμένο κρίκο του επαναστατικού κινήματος. Ένα αναρχικό κίνημα ενοχοποιημένο από την καταστολή, από την σκευωρία ως ιδιαίτερο χαρακτηριστικό και ουσιώδης αδυναμία, αλλά και από την ευκολία με την οποία μπορεί να διεισδύσει κάποιος. Μια άλλη πλάνη (για να μην πούμε κάτι χειρότερο) αφορά τους ρόλους παλιάτσων και συκοφαντών οι οποίοι προωθήθηκαν τόσο από τη δική μας θυματοποίηση όσο και από τους διανοούμενους της αριστεράς και ζύγισαν τους συντελεστές αυτής της τραγωδίας. Από τη μια ο Pinelli, αθώος πασιφιστής μάρτυρας “ *μιας αναρχίας που δεν θέλει βόμβες, αλλά δικαιοσύνη της ελευθερίας*” και από την άλλη ο Valpreda ο αναρχικό ατομικιστής, αφελής και εύχρηστος που διεκδίκησε “ *με το κεφάλι ψηλά*” την αθωότητα του, το δικό του “ *είναι*” με φλυαρίες για “ *βόμβες, αίμα, αναρχία*” και με κανένα γεγονός. Ήμασταν εμείς οι αναρχικοί, οι πρώτοι υπεύθυνοι τέτοιων διαστρεβλώσεων της πραγματικότητας. Μια διαστρέβλωση που πήγαζε από την αναγκαιότητα να υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας από μια ατιμωτική κατηγορία, μια σφαγή που πήγε να ενοχοποιήσει φτωχούς και τυχαίους πελάτες μιας αγροτικής τράπεζας, στην πλειοψηφία γεωργούς. Αυτή η εναλλακτική πραγματικότητα έρχεται να εισβάλλει τόσο από τους αναρχικούς όσο και από τους συντελεστές αυτής της τραγωδίας που αποφασιστικά θα διαγράψει και θα συγκαλύψει ότι καλό είχε φτιαχτεί στα χρόνια που πέρασαν. Η “ *άμυνα πανικού*” ήταν η αιτία για τροπή σε φυγή και σε μια σχεδόν ολική αναδίπλωση. Σε αυτά τα χρόνια ήταν ελάχιστα τα

αντίθετα παραδείγματα σημασίας: Χαρακτηριστικά αναφέρω την εκτέλεση του επιτρόπου Calabresi και την σφαγή στο αρχηγείο της αστυνομίας του Μιλάνο από τον αναρχικό Bertolli, που θα πληρώσει ακριβά τις συνέπειες των πράξεων του, όχι μόνο με τα 20 χρόνια φυλακής, αλλά με την συνεχή συκοφάντηση και σχεδόν απόλυτη απομόνωση του από τη μεριά ενός φοβισμένου και παράφρονος αναρχικού κινήματος.



Φωτογραφία απο το αρχηγείο της αστυνομίας στο Μιλάνο μετά την έκρηξη της βόμβας του Bertolli

Το θέμα το οποίο θέλω να υποστηρίξω με αυτό μου το άρθρο είναι ότι η λεγόμενη “στρατηγική της έντασης” ήταν σχεδιασμένη μέσα από τις αντιπαραθέσεις του αναρχικού κινήματος, όχι γιατί ήταν ο αδύναμος κρίκος, αλλά αντίθετα γιατί ήταν το μοναδικό τμήμα της επαναστατικής “αριστεράς” εκείνων των χρόνων πιστευτό για να σχεδιαστεί εναντίον του μια τέτοια σκευωρία. Κυρίως για δύο λόγους, καταρχάς γιατί σε εκείνη την ιστορική στιγμή ήταν το πιο ενεργό τμήμα σε επίπεδο

ενόπλων δράσεων, με βόμβες και απαγωγέςⁱ και δευτερευόντως για τις διεθνείς επαφές με ομάδες όπως η Πρώτη Μάη και οι FIJL που από χρόνια έκαναν ένοπλες δράσεις στην κεντρική Ευρώπη. Πιο δύσκολο θα ήταν να σχεδιαστεί η σκευωρία αυτή πάνω στους κομμουνιστές, σε μια εποχή που ήταν πολύ λιγότερο ενεργοί σε επίπεδο ένοπλου αγώνα. Όχι αδίκως, ο μοναδικός κομμουνιστής που προσπάθησαν να εμπλέξουν στα γεγονότα της Piazza Fontana ήταν Feltrinelli λόγω των επαφών του με κάποιους από τους αναρχικούς, συγκεκριμένα με τους Corradini και Vincileone^j. Στο συγκεκριμένο παράδειγμα των “επιχειρησιακών” επαφών του επαναστάτη εκδότη με αυτούς τους αναρχικούς, ήταν όταν εβδομάδες πριν τον θάνατο του Che Guevara στη Βολιβία, μέσω της διαμεσολάβησης αυτών των δυο συντρόφων, ο Fertinelli θα αναζητήσει στήριξη στην

i(ΣτΑ.Α.) Στην Ιταλία, πριν τις Ερυθρές Ταξιαρχίες, ήταν οι αναρχικοί αυτοί που χρησιμοποιούσαν την μέθοδο της απαγωγής προσώπων ως μέσο πολιτικής πίεσης. Στις 29 Σεπτεμβρίου 1962 κάποιοι νεαροί αναρχικοί, περισσότερο με τρόπο αυτοσχεδιασμού. Απαγάγουν στο Μιλάνο τον ισπανό υποπρόξενο Isu Elias, για να απαιτήσουν την ακύρωση της ποινής σε θάνατο, ενός συντρόφου των FIJL στην Ισπανία, ο οποίος προοριζόταν για την κρεμάλα. Ο σκοπός επετεύχθη: Τελικά στον νεαρό αναρχικό θα χαριστεί η ζωή. Η Πρώτη Μάη, το 1966 απαγάγει τον ισπανό σύμβουλο της πρεσβείας στην Ρώμη, τον αρχιερέα Marcos Ussia.

j(ΣτΑ.Α.) Η Eliane Vincileone και ο Giovanni Corradini, ήταν εκδότες του “Materialismo e Liberta (Υλισμός και Ελευθερία) που εκδόθηκε το 1963 ως “περιοδικό αναρχικών πράξεων και σχεδίων” από το οποίο θα βγουν μόνο τρία νούμερα. Και οι δύο είχαν επαφές σε διεθνές επίπεδο με την FIJL και άλλους αναρχικούς μαχητές. Θα συλληφθούν για βόμβες στην Fiera Campionaria στις 25 Απριλίου, ενώ θα αποφυλακιστούν στις 7 Δεκεμβρίου 1969 λόγω έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων. Το ζευγάρι διατηρούσε δεσμούς φιλίας με τον εκδότη Giangiacomo Fertinelli και το όνομα του θα παρουσιαστεί πολλές φορές μέσα στις έρευνες και στα ντοσιέ πληροφοριών εκείνων των χρόνων. Η Vincileone ήταν ανάμεσα στους αναρχικούς υπο κράτηση στο αρχηγείο της αστυνομίας του Μιλάνο, όταν δολοφονήθηκε ο Pinelli.

Πρώτη Μάη για να οργανώσει κοινές ενέργειες αλληλεγγύης με τους βολιβιανούς αντάρτες πόλης.

Μετά τον θάνατο του Guevara, η Πρώτη Μάη ξεκινάει ένα κύμα συντονισμένων επιθέσεων σε όλη την Ευρώπη που δεν είχε προηγούμενο: 12 Νοεμβρίου στη Bonn τρεις βόμβες εκρήγνυνται στις πρεσβείες Ελλάδος, Βολιβίας και Ισπανίας. Στην Ρώμη στη πρεσβεία της Βενεζουέλας. Στο Μιλάνο σε ισπανικό τουριστικό γραφείο. Στην Αja σε πρεσβεία των ΗΠΑ, της Ελλάδας και της Ισπανίας. Στη Μαδρίτη σε πρεσβεία των ΗΠΑ. Στην Ginevra σε ισπανικό τουριστικό γραφείο.

Δέκα συντονισμένες επιθέσεις σε μια μόνο μέρα. Οι οργανωτικές ικανότητες των αναρχικών στην Ευρώπη δεν είχαν προηγούμενο, όλα χάρις στην ελευθεριακή νεολαία και την θέληση του να πράξουν και να συντονιστούν :Αυτή η ανάπτυξη δυνάμεων πραγματοποιήθηκε, όταν στην Ιταλία οι GAP του Fertinelli ήταν κάτι λιγότερο από μια ιδέα και οι Ερυθρές Ταξιαρχίες ήταν ακόμα μακριά από τη γέννησή τους, μιας και η πρώτη τους επίθεση θα γίνει το 1971. Με βεβαιότητα μπορούμε να πούμε ότι ο καρκίνος της αναρχικής θυματοποίησης βλέπει το φως του στις 12 Δεκεμβρίου του 1969 ανάμεσα στα ερείπια της Αγροτικής Τράπεζας της Piazza Fontana. Ένα αμυδρό φως του καρκίνου που θα επακολουθούσε, προηγήθηκε στις 25 Απριλίου του 1969, πάντα στο Μιλάνο στην επέτειο της Αντίστασης, όταν εκρήγνυνται μικροί εμπρηστικοί μηχανισμοί με βάση το νιτρικό άλας και βενζίνη στο κεντρικό σταθμό συναλλάγματος και στην εμπορική δειγματολογική έκθεση, τα οποία είχαν στοχοποιηθεί (ως δομές της εξουσίας), από το φοιτητικό κίνημα. Ο καπνός του μηχανισμού στον σταθμό θα στείλει καμιά δεκαριά περαστικούς στις πρώτες βοήθειες χωρίς κάτι σοβαρό για να κρατηθούν. Ο

άλλος μηχανισμός, αυτός στην εμπορική έκθεση, θα σπάσει κάποια παράθυρα. Μηχανισμοί τόσο ακίνδυνοι που ακόμα και το “Αναρχικό Περιοδικό” τον Μάρτιο του 1971 θα τους προσδιορίσει ως χάρτινες βόμβες. Οι μηχανισμοί έμοιαζαν όσον αφορά την ανάφλεξη με αυτούς των αναρχικών της (το οποίο αναφέρεται στην αρχή του άρθρου ένα απόσπασμα της ανάληψης ευθύνης). Η συνηθισμένη ηλεκτρική αντίσταση, το συνηθισμένο μπουκάλι βενζίνης και το συνηθισμένο ρολόι για χρονόμετρο. Η πρόθεση των επιτιθέμενων δεν ήταν βέβαια να προκαλέσουν θύματα. Είχε γίνει τηλεφώνημα στην αστυνομία που προανήγγειλε την “έκρηξη” στο σταθμό και κάποιες εφημερίδες μίλησαν για την ανάληψη ευθύνης σε τρικάκια που βρέθηκαν στο φυλάκιο του σταθμού όπως ήδη είχε συμβεί σε προηγούμενες επιθέσεις των αναρχικών μιλανέζων. Οι εφημερίδες θα κάνουν μεγάλο θέμα για αυτές τις “τρομερές” επιθέσεις.

Το αναρχικό μιλανέζικο κίνημα θα σηκώσει αμέσως τα χέρια ψηλά μιλώντας για προβοκάτσια και θα βάλει στο ίδιο επίπεδο τις φασιστικές επιθέσεις με τις αναρχικές επιθέσεις στον υπουργό παιδείας και στο δικαστικό μέγαρο της Ρώμης που είχε αναλάβει η “Αναρχική Διεθνής Marius Jacob”. Η θεωρία συνωμοσίας το να ρίχνεις σκατά στις ίδιες τις πράξεις για να ξελασπώσεις, ήταν ο πρόδρομος της Piazza Fontana.

Για αυτές τις μυστηριώδεις εκρήξεις θεωρήθηκαν υπεύθυνοι κάποιοι σύντροφοι που είχαν ήδη την ευκαιρία να γνωρίσουν τον Giovanni Corradini και την Eliane Vincileone. Μαζί με αυτούς θα συλληφθεί ο πιο νέος Paolo Brasclini. Αντίθετα πιο τυχερός θα είναι ο Ivo della Savia που θα καταφέρει να αποφύγει την σύλληψη και την “ντροπή”. Και οι τέσσερις αυτοί σύντροφοι έγραφαν στο περιοδικό “Υλισμός και Ελευθερία”. Πριν προχωρήσω στην ιστορία μας, ας σταθούμε εν συντομία

στον μεγάλο λέβητα σε αναβρασμό, που ήταν η μιλανέζικη αναρχία στα τέλη του 60'. Στο Μιλάνο σε αυτή τη περίοδο των αναζητήσεων και των μεγάλων ελευθεριακών αναβρασμών, ανάμεσα στις πολλές εμπειρίες αγώνα, δυο μικρές ομάδες αναρχικής συγγένειας θα κάνουν τα πρώτα τους βήματα. Η πιο “παλιά” ομάδα περιλάμβανε τον Ivo della Savia και τον Braschi, οι οποίοι είχαν μεγάλη εμπειρία με τα εκρηκτικά και είχαν επαφή με τον Corradini και την Vincileone. Επίσης διατηρούσαν στενές επαφές με τις αναρχικές νεολαιίστικες ομοσπονδίες άλλων χωρών, με την FIJL και την Πρώτη Μάη. Στην πιο νεαρή ομάδα, την πιο “φασαριόζικη” έπαιρναν μέρος ο Valpreda, ο Claps, ο Derrico που θεωρούνταν από τον μιλανέζικο χώρο ως “ανεξέλεγκτοι” με λιγότερη πρακτική εμπειρία αλλά ένα αναρχικό ατομικιστικό πνεύμα πολύ δυνατό. Ονομαζόντουσαν οι “εικονοκλάστες” και τύπωναν μια μπροσούρα την “Γη και Ελευθερία” στην οποία με μεγάλη ειλικρίνεια εξέφραζαν τις “βίαιες” ιδέες τους. Θα τους μπλέξουν στη σκευωρία της Piazza Fontana και θα καταλήξουν κρέας για σφαγή των αντιερευνών με τι οποίες ωστόσο θα κρατήσουν την ελευθερία τους. Στη μιλανέζικη αστυνομία προξενούσε μεγάλη ανησυχία η ομάδα που σύμφωνα με τα λεγόμενα τους περιτριγύριζε τους Corradini και Vincileone. Αυτή η ανησυχία για το ζευγάρι υπήρχε προπάντων λόγω των διεθνών επαφών. Σε μια αστυνομική έκθεση μπορούσε να διαβάσεις: “*Τουλάχιστον μέχρι το τέλος τρου 1962 είχαν ιδρύσει (οι Corradini και Vincileone) ένα αναρχικό κέντρο ακτιβισμού που πάντα προσέλκυε έναν αριθμό νέων*”. Σε παρόμοιο περιβάλλον θα ωριμάσει η εκτίμηση αν και δεν ήταν σε βαθμό να επιβεβαιωθεί για την συμμετοχή του ζεύγους Corradini στην απαγωγή του υποπρόξενου Isu Elias. Σύντομα το κίνημα θα ξεχάσει αυτά τα δυο πρόσωπα, ίσως υπερβολικά ενοχλητικά για έναν αναρχισμό που από αυτή τη περίοδο θέλει να βγει “καθαρός” από το ίδιο το εσωτερικό του.

Οι αναρχικά προσδιορισμένες οργανώσεις FAI- GIA – GAF μετά το κατασταλτικό κύμα που ακολούθησε την Piazza Fontana θα κοιτάζουν να αμβλύνουν τις εσωτερικές συγκρούσεις τους και τουλάχιστον σε ένα πράγμα θα καταφέρουν να παραμείνουν συμπαγείς: Στο να θεωρήσουν ως προβοκάτσια όλες εκείνες τις πράξεις μιας κάποιας σημαντικότητας των προηγούμενων μηνών που ανελήφθησαν από αναρχικούς. Μια σημαντική μαρτυρία πάνω σε αυτά τα χρόνια τη δίνει ο ίδιος ο Ivo della Savia ο οποίος από την παρανομία θα δώσει μια απίστευτη συνέντευξη στην “Corriere Della Sera” στην οποία θα διηγηθεί σε ένα δημοσιογράφο χωρίς καμία συστολή την γένεση του αναρχισμού της πράξης στην Ιταλία: *“Το 1963 είχα παραβρεθεί στον σχηματισμό των πρώτων αναρχικών ομάδων άμεσης δράσης. Ως άμεση δράση εμείς εννοούμε τις επιθέσεις. Εγώ συμμετείχα σε αυτές τις υποστηρικτικές ομάδες με πολύ σοβαρό τρόπο. Δεν υπήρχε το πρόβλημα του αριθμού, δεν ανησυχούσαμε δηλαδή να είμαστε πολλοί... η δράση η ίδια είχε δημιουργήσει μια ξεκάθαρη επιλογή... από το 1963 μέχρι το 1967 είχα παραβρεθεί στην Ιταλία στην υλική συγκρότηση, στη διάρθρωση, στις προϋποθέσεις ώστε να φτάσεις σε μια κάποια κατάσταση, ώστε να εγγυηθεί η μέγιστη αποτελεσματικότητα, η μέγιστη σύνδεση... η αστυνομία, εκείνες τις μέρες, βρέθηκε μπροστά σε ένα καινούργιο γεγονός, που αποπροσανατόλιζε: οι αναρχικοί χτυπούν με περιοδική ομαλότητα και κάθε δυο – τρεις μήνες γίνεται κάτι στην ήσυχη ιταλική κοινωνία. Βλέπε, παραδείγματος χάριν, τις επιθέσεις ενάντια στο ισπανικό προξενείο στη Νάπολη και την αποτυχημένη επίθεση ενάντια στο ίδιο προξενείο στη Γένοβα [...]”*.

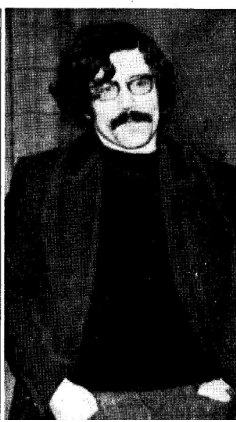
RESPIRE LE ACCUSE PER LA STRAGE MA AMMETTE GLI ESPLOSI E I PRECEDENTI ATTENTATI

“Ho scoperto a Bruxelles Ivo Della Savia,,

Intervista segreta con l'anarchico amico di Valpreda - Le bombe del '63 a Milano contro palazzo Marino, le associazioni cattoliche e l'Assemblea erano «una specie di esercitazione» - Come furono nascosti sulla via Tiburtina un pecco di mica e sistemi a orologeria - I rapporti con l'ambiente degli anarchici e i suoi finanziatori - Le vicende del fratello - Rivendicata la paternità delle azioni terroristiche contro il Senato, il ministero della pubblica istruzione, il palazzo di giustizia, e contro consoli e uffici spagnoli in Italia - «Ma Valpreda è innocente»

MI HA INTRINTE SPECIALI...
Benevento 24 febbraio, notte.
Intervista con Ivo Della Savia, l'anarchico che ha scoperto...

alcuna spiegazione nella notte...
«C'ho che i primi gruppi anarchici si produrranno in Italia...»



do di costruire questi esposti di una certa politica...
«La potenza internazionale della quantità di materiale che si impiega...»

Quindici lire
«Chi era?»
«Era la figlia di un nostro...»

«Il primo volta che l'ho conosciuto è stato durante la...»
«Speravo che mi avrebbe...»

«C'ho una certa mania...»
«Ma, una certa mania, mi ha sempre...»

«...poi così è depositato questo materiale...»
«...fatto alcuni mesi. Ci ho messo...»

«Il giorno è questo...»
«C'ho una certa mania...»

Per sei ore

L'anarchico ha ottenuto per sei ore...
«...per i gruppi anarchici...»

«...bombe minacce...»
«...gruppi anarchici...»

«...gruppi per formare...»
«...gruppi per formare...»

«...gruppi per formare...»
«...gruppi per formare...»

Πρωτοσέλιδο της “απίστευτης” συνέντευξης του Ivo della Savia

Αυτή η εξέλιξη θα διακοπεί ξαφνικά από τη διάχυτη συνωμοσιολογία που θα ακολουθήσει τη Piazza Fontana και τη σφαγή εκεί. Στο απόγειο θα φτάσει το “κλαίο εστους ώμους” μετά τη δολοφονία του Pinelli με την διαστρέβλωση της φιγούρας αυτού του συντρόφου από την πλειοψηφία που κινήματα σε χαρακτηριστικά θυματοποιημένο, πασιφιστικό και δημοκρατικό: δεκάδες οι εικασίες, χιλιάδες τα “δικαστικά” έντυπα, εξευτελιστικές οι πιο δυσνόητες θεωρίες πάνω σε διεθνείς συνωμοσίες, μαύρες σκευωρίες, κόκκινες σκευωρίες, αντιπολιτευτικών εξτρεμιστών, CIA, KGB, μυστικές “διεφθαρμένων” υπηρεσιών.

Από όλα αυτά τα δικαστικά παλόγαρτα των παράλληλων και επόμενων αντερευνών γεννιέται μια καινούργια επιστήμη που θα αποκτηθεί μέσα στον αναρχισμό της πράξης ένα από τα πιο επιφανή θύματα (τον Pinelli). Στο ονομα αυτής της

“επιστήμης”, επονομαζόμενης “στρατηγικής της έντασης” σε κάθε κροτίδα ή βόμβα που θα ακολουθήσει θα έρθει να ρυθμιστεί σαν χρονόμετρο η κατηγορία της προβοκάτσιας. Κάθε φορά που μια αναρχική ομάδα χτυπάει, ακόμα και σήμερα, οι μούμιες της “επαναστατικής” ακινησίας ξαναβγάζουν έξω αυτή την παλαιότατη και χρησιμότερη θεωρία ενάντια σε όσους επιλέγουν να μετασχηματίσουν σε πράξη αυτό για το οποίο χιλιάδες άλλοι φλυαρούν. Ο ιταλικός αναρχισμός στις αρχές του 70΄ θα χαρακτηριστεί έντονα από την εκστρατεία απελευθέρωσης του Valpreda. Μια εκστρατεία ολοκληρωτικά επικεντρωμένη στο νομικίστικο που αναφέρεται σχεδόν αποκλειστικά στην δικαστική υπεράσπιση και στην αναζήτηση της αξιολύπησης συγκατάθεσης της δημοκρατικής κοινής γνώμης. Το κερασάκι στην τούρτα ήρθε με την στήριξη του “παράνομου” Valpreda στις στήλες του “Manifesto”^k. Μια απόπειρα εκτός από όλα τα άλλα πλήρως αποτυχημένη αφού δεν εξελέγη. Όποιος δεν ακολουθούσε τις νομικίστικες γραμμές αυτόματα γινόταν κατηγορούμενος για προβοκάτσια και λιντσαριζόταν ιδεολογικά.

Έξω από τα σύνορα της “καλής χώρας” (Ιταλίας) οι σύντροφοι/ισσες που είχαν συνεργαστεί με τον Pinelli και τον δικό του “Μαύρο Σταυρό”^l, τις νεολαιίστικες ομοσπονδίες,

k(ΣτΜ) Il Manifesto: μηνιαία εφημερίδα το 1969 (από το 1971 και μετά έγινε καθημερινή). Εκδιδόταν από μια συλλογικότητα αριστερών δημοσιογράφων.

Ήταν πολύ γνωστή για το σατυρικό της ύφος γραψίματος.

l(ΣτΑ.Σ.) Ο αναρχικός Μαύρος Σταυρός, γεννιέται στην Ιταλία, στο Μιλάνο, τους πρώτους μήνες του 1969, χάριν των ομόσπονδων αναρχικών ομάδων.

Με σκοπό να στηρίζουν τους αναρχικούς κρατούμενους. Από τους πιο σημαντικούς πρωτεργάτες της πρωτοβουλίας αυτής είναι ο Giuseppe Pinelli.

Ο ιταλικός τομέας θα δημοσιεύσει ένα μπροσουράκι, από το οποίο θα κυκλοφορήσουν 9 τεύχη από τον Ιούνιο του 1969 έως τον Απρίλιο του 1971.

την FIJL, την Πρώτη Μάη, τον αγγλικό Μαύρο Σταυρό, ήταν συγχυσμένοι και ζαλισμένοι. Οι πληροφορίες που λάμβαναν από την Ιταλία ήταν αντιφατικές. Το ιταλικό κίνημα βρισκόταν στην απόλυτη εξουσία του κυνηγιού της διείσδυσης, έμοιαζε ότι δεν μπορείς να εμπιστευθείς κανένα, επικρατούσε πανικός, οι Ιταλοί αναρχικοί έβλεπαν μυστικούς πράκτορες και προβοκάτσιας σε κάθε γωνία του δρόμου. Ένα διαφωτιστικό παράδειγμα αυτής της διάχυτης και μεταδοτικής παράνοιας θα το προσφέρει ο Octavio Alberola ένας από τους ιδρυτές της Πρώτης Μάη. Στο βιβλίο “ El Anarquismo Espanol y la accion revolucionaria 1961-1974” γραμμένο μαζί με τον Ariane Cransac, το 1975, καθώς ξεκινάει να απαριθμεί τις πράξεις επαληθεύοντας τες, για αυτά τα χρόνια στην Ιταλία περιορίζεται, ομολογώντας, ότι από μια συγκεκριμένη ημερομηνία και μετά δεν γινόταν σαφές ποιες πράξεις είχαν αξιοπιστία ως επαναστατικές ή ήταν αποτέλεσμα προβοκάτσιας καθώς το κίνημα δεν τις επαλήθευε λόγω “ενοχών”. Αυτές οι αμφιβολίες του Alberola είναι ενδεικτικές για την σύγχυση και τον πανικό που βασίλευαν μέσα στους αναρχικούς ιταλικούς κύκλους. Η τεράστια πλειοψηφία βρέθηκε ανέτοιμη μπροστά σε αυτά τα τραγικά γεγονότα, μην καταφέροντας να δώσει μια συλλογική πόσο μάλλον επιθετική απάντηση όσο η βία και η καταστολή τους είχε ενοχοποιήσει. Σε εκείνη τη στιγμή το ιταλικό κίνημα μεταδίδει σε άλλες χώρες, μόνο αποθάρρυνση, θυματοποίηση και αμφιβολίες.

Όλα αυτά όταν ανάμεσα σε νεολαιίστικες ομοσπονδίες γαλλικές, ισπανικές, ελβετικές, αγγλικές, ιταλικές είχαν εγκαθιδρύσει στέρεες επαφές που ήδη είχαν αποφέρει τους πρώτους συμπαγείς καρπούς και ανάμεσα στα άλλα είχανβάλει σε δύσκολη θέση του παλιούς “αμετακίνητους” του

ευρωπαϊκού αναρχισμού. Η Jaista Montseny^m, για παράδειγμα προσπαθεί πολύ για να μετριάσει αυτό το νέο αναβρασμό. Στις 9 Σεπτεμβρίου 1970 οι νεολαιίστικες ομοσπονδίες και η Πρώτη Μάη στη μνήμη του συντρόφου Pinelli τοποθετούν ταυτόχρονους μηχανισμούς σε Παρίσι, Λονδίνο, Μάντσεστερ, και Μπέρμινγχαμ σε κτίρια ιταλικών αντιπροσωπειών. Ήταν η μοναδική πράξη μιας κάποιας εμβέλειας που έγινε στην Ευρώπη για τον Pinelli.

Αυτή η ανεπαρκής επαναστατική αλληλεγγύη οφειλόταν στην νομική υπερασπιστική γραμμή που προωθούσαν οι σύντροφοι στην Ιταλία. Γιατί κάποιοι έξω από τα σύνορα της Ιταλίας θυμούνται ότι ο Valpreda θα χρειαστεί να περιμένει μέχρι τον Φεβρουάριο του 1972 ώστε μια βόμβα σε ένδειξη αλληλεγγύης στο πρόσωπό του να εκραγεί στην ιταλική πρεσβεία των Βρυξελλών. Στην Ιταλία τα πράγματα δεν

m(ΣτΑ.Σ.) Η Federica Montseny (1905 Μαδρίτη – 1994 Τουλούζη) ξεκινάει την αγωνιστική της δράση στην CNT, στο πλευρό των δημιουργών, αναρχικών καταλανών και ιδρυτών της “Za Revista Blanca” (Λευκό Περιοδικό) που πρωτοκυκλοφόρησε το 1898. Το 1936 είναι παρούσα στην τοπική επιτροπή της CNT και στην επιτροπή της χερσονήσου Αναρχική Ιβηρική Ομοσπονδία όπου συνεργάζεται για την εκπόνηση ενός αναρχοκομμουνιστικού προγράμματος. Μετά το ξέσπασμα της επανάστασης τον Ιούλιο του 36’, συμμετέχει στους αγώνες ενάντια στους πραξικοπηματίες του Francisco Franco. Στις 4 Νοεμβρίου 1936, γίνεται μια από τους τέσσερις υπουργούς, της CNT και την καινούργια κυβέρνηση από την προεδρία του Largo Caballero: Ο Juan Garcia Oliver μπαίνει στο υπουργείο δικαιοσύνης, Ο Juan Peiro στο υπουργείο βιομηχανίας, ο Juan Lopez Sanchez στο υπουργείο εμπορίου και η Montseny στο υπουργείο υγείας. Στα τέλη της επανάστασης η ίδια και ο σύντροφός της Germinal Esgleas, αναγκάστηκαν να εξοριστούν στη Γαλλία, όπου συνελήφθη και ελευθερώθηκε από την κυβέρνηση του Vichy. Κατάφερε να αποφύγει την έκδοση στην Ισπανία και μετατράπηκε σε έναν από τους σπουδαιότερους αντιπροσώπους της CNT της εξορίας και της συνιστώσας των “αμετακίνητων” ανάμεσα στους Ιβηρικούς αναρχικούς.

πήγαιναν πολύ διαφορετικά. Ήταν λίγες οι πράξεις κάποιας σπουδαιότητας που πλαισίωσαν ως αντίδραση τα γεγονότα της Piazza Fontana, οι οποίες έβγαιναν από τις γραμμές της αστικής συμβολικής διαμαρτυρία. Λίγες πράξεις, αλλά εμφαντικές. Στις 17 Μαΐου 1972 ο αστυνομικός επίτροπος Calabresi κύριος υπεύθυνος της δολοφονίας Pinelli, σκοτώνεται κάτω από το σπίτι του από αγνώστους. Ακόμα και σε αυτή την περίπτωση ξέσπασε αγανάκτηση από μια μεριά του κινήματος : απίστευτο αλλά ακόμα και πολλοί αναρχικοί, συμπεριλαμβανομένου και του Valpreda, ωρύνονται για το σκάνδαλο. Στην έλλειψη ενός υπεύθυνου για να δυσφημίσουν, επιτίθενται ενάντια στην ενέργεια παραληρώντας για “συνωμοσίες” και μια φαντασιακή χρησιμότητα από τη μεριά της εξουσίας να εξαφανιστεί μια μαρτυρία που ενοχλεί¹⁹. Χωρίς επιφύλαξη θα προσπαθήσουν να λερώσουν μια υποδειγματική, χειρουργική, διαφανή ενέργεια. Η επιχείρηση συκοφάντησης δε θα πετύχει, όλο το κίνημα θα ηλεκτριστεί αφού και η Lotta Continua θα εκθειάσει την χειρονομία εκδίκησης. Κάποιοι από τους πρώην δικούς τους αγωνιστές δεκαετίες μετά θα πληρώσουν ακριβά με φυλακή τον παλιό τους ενθουσιασμό. Μετά από εκείνη την ημερομηνία οι ιστορικοί θα αρχίσουν να μιλούν για τα λεγόμενα “*μολυβένια χρόνια*”.

Ακριβώς ένα χρόνο μετά στις 17 Μαΐου 1973 μπροστά στη μιλανέζικη αστυνομία μόλις είχαν τελειώσει τα εγκαίνια μιας επιτύμβιας πλάκας στον Calabresi, ο αναρχικός ατομικιστής Gianfranco Bertoli θα εξαπολύσει μια αυτοσχέδια βόμβα που επέφερε παλλούς νεκρούς και τραυματίες. Ο σύντροφος ως

19(ΣτΜ) Στις 16 Ιουλίου σκοτώνεται ο ταξιτζής Rolandi, ο οποίος ήταν και ο μοναδικός μάρτυρας εναντίον του Valpreda

αιχμάλωτος, θα αναλάβει την ευθύνη με υπερηφάνεια ως αναρχικός ατομικιστής και θα εξηγήσει την χειρονομία του ως βεντέτα για τη δολοφονία Pinelli : Ο Bertoli συκοφαντείται δημόσια από το κίνημα και οι “ευγενικές” ψυχές της “Rivoluzione” τον ονομάζουν αμέσως φασίστα, πληρωμένο από τις μυστικές υπηρεσίες. Από τις ελάχιστες εξαιρέσεις ήταν η Ponte de la Ghisolfa^ο η μιλανέζικη αναρχική λέσχη, που διαχωρίστηκε από την “τρελή” χειρονομία, αλλά τον αναγνωρίζει ως ένα σύντροφο που έσφαλε. Πολλά χρόνια μετά οι περισσότεροι συκοφάντες από ένα δημοκρατικό δικαστήριο θα αλλάξουν άποψη, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία πολύ δυσάρεστη που δεν θέλω να διηγηθώ. Μια άσχημη ιστορία εργαλειοποίησης και πολιτικών συμφερόντων.



Πρωτοσέλιδο απο την εκτέλεση του μπάτσου Calabresi

οPonte della Ghisolfa : ένας αναρχικός κύκλος, από τις παλαιότερες λέσχες αναρχικών της Ιταλίας. Ιδρύθηκε την 1^η Μάη 1968. Μετά τη σφαγή της Piazza Fontana συμμετείχε τόσο στην εκστρατεία για την απελευθέρωση του Valpreda, καθώς και στην εκστρατεία ανάδειξης ότι ο θάνατος του Pinelli ήταν κρατική δολοφονία.

Θα κλείσω με μια σκέψη... Κατά τη γνώμη μου το βαθύτερο νόημα του πράγματος, ήταν ότι σε αυτά τα χρόνια οι αναρχικοί δημιούργησαν πολλές αντιθετικές και ψεύτικες ερμηνείες, καθώς το ίδιο το κίνημα μετέτρεψε δυο από τις πιο συμβολικές φιγούρες εκείνης της εποχής, τον Pinelli και τον Bertoli σε θύμα και δήμειο: Pinelli : μάρτυρας της αναρχίας, καλός πατέρας, εργάτης, συνειδητοποιημένος προλετάριος, πεπεισμένος μη βίαιος. Bertoli : φασίστας, τρελός, προβοκάτορας, μυστικός πράκτορας, ναρκομανής, βίαιος, κλέφτης.

Δεν ήταν ο μποργκέζικος τύπος που τους παρουσίασε έτσι, αλλά οι δικές μας εφημερίδες, όπως η “Umanita Nova” πρώτη από όλες. Αυτά τα δυο προσώπια μας δείχνουν σε τι μετατράπηκε το ιταλικό αναρχικό κίνημα μετά τον πανικό που ακολούθησε τη βόμβα στην Piazza Fontana. Μας δείχνουν την παρακμή, την οπισθοδρόμηση μπροστά στην καταστολή. Θα πληρώσουμε ακριβά αυτούς τους φόβους, αυτή την έλλειψη κουράγιου με ένα είδωλο που θα παρατείνεται μέσα στο χρόνο. Ίσως αναρωτιέστε γιατί ανακινώ αυτές τις παλιές ιστορίες. Γιατί είμαι πεπεισμένος ότι αν δεν λυθούν κάποιοι κόμποι του παρελθόντος, διατρέχουμε τον κίνδυνο να ξαναπέφτουμε συνεχώς στα ίδια λάθη. Είμαι ακόμα πιο πεπεισμένος ότι η απάντηση στην καταστολή είναι το πρωταρχικό πεδίο όπου κάθε επαναστατικό κίνημα παίζει την πιο σημαντική παρτίδα του, αυτή της ίδιας της αξιοπιστίας του. Πολύ συχνά οι κατασταλτικές επιχειρήσεις απαντιούνται υποχωρώντας αποκλειστικά σε δικονομικό επίπεδο, περιοριζόμενοι να φωνάζουμε για σκευωρίες, διεκδικώντας την αθωότητα, ζητώντας στην πράξη δικαιοσύνη μέσα στα δικαστήρια με εμπιστοσύνη μόνο στους δικηγόρους. Γι αυτό πιστεύω πως το να ξανά επισκέπτεσαι κριτικά την ιστορία μπορεί να μας

βοηθήσει να λύσουμε αυτούς τους κόμπους και να πάμε μπροστά πιο γρήγορα. “ *Τίποτα ωραίο και καινούργιο δεν μπορεί να έρθει, γραμμένο σε παλαιές και βρώμικες σελίδες*” Σ.Π.Φ.

Alfredo Cospito Μέλος του “Πυρήνα Όλγα”- FAI/IRF

- Ο σύντροφος Alfredo Cospito μαζί με τον σύντροφο Nicola Gai είναι μέλη του πυρήνα Όλγα της FAI/IRF και έχουν αναλάβει την ευθύνη για τον πυροβολισμό του R. Adinolfi - επικεφαλής της εταιρίας πυρηνικών Ansaldo Nucleare στις 7/05/2012.

Οι 2 σύντροφοι συνελήφθησαν στις 14/09/2013. Ο Alfredo ακτίζει ποινή 10 ετών και 8 μηνών και ο Nicola Gai 9 ετών και 4 μηνών στις ιταλικές φυλακές.

-Η μετάφραση και η επιμέλεια του κειμένου, έγινε απο την συντρόφισσα της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, Οικονομίδου Όλγα, μέσα στις γυναικίες φυλακές Κορυδαλλού.

- Ευχαριστούμε τους συντρόφους της αναρχικής κατάληψης Παπαμιχελάκη στο Ρέθυμνο, για την ψηφιοποίηση και το αισθητικό μέρος της μπροσούρας.

Η μπροσούρα “Στην πηγή της θυματοποίησης”, κυκλοφορεί σε έντυπη μορφή, σε αναρχικά στέκια, καταλήψεις και χέρι με χέρι, ενώ υπάρχει και στο διαδίκτυο σε μορφή PDF για την εύκολη ανατύπωσή της

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ

- 29 Σεπτεμβρίου 1962:** Απαγωγή του Ισπανού υποπρόξενου Isu Elias στο Μιλάνο. Αναρχικοί.
- 6 Μαρτίου 1962:** Επιθέσεις στα κεντρικά της αεροπορικής εταιρίας Iberia και στο ανώτατο Συμβούλιο Ισπανικής Επιστημονικής Έρευνας στη Ρώμη. Ταυτόχρονα βόμβα στο Υπουργείο τεχνολογίας στη Μαδρίτη με αναλήψεις ευθυνών CIL (διάχυση της Difensa Interior). Αναρχικοί.
- 17 Δεκεμβρίου 1964:** Δυο μολότοφ καταστρέφουν το σεμινάριο της Opus Dei^ρ Roma. Αναρχικοί.
- 2 Ιανουαρίου 1964:** Βόμβα στο Ισπανικό προξενείο στη Νάπολι. Αναρχικοί.
- 25 Απριλίου 1965:** Βόμβα στα γραφεία ισπανικής αεροπορικής εταιρίας Iberia στο Μιλάνο. Αναρχικοί.
- 31 Απριλίου 1966:** Απαγωγή του αρχιερέα Ussia. Πρώτη Man Sacco e Vanzetti.
- 12 Νοεμβρίου 1967:** Βόμβα στην πρεσβεία της Βενεζουέλας, βόμβα στο ισπανικό τουριστικό γραφείο σε συγχρονισμό με επιθέσεις στη Ginevra και στο Born με ανάληψη ευθύνης από Πρώτη Μάη και Διεθνές Επαναστατικό Κίνημα Αλληλεγγύης
- 3 Μαρτίου 1968:** Στο Torino βόμβα στο αμερικανικό προξενείο και ταυτόχρονα άλλες βόμβες στην Αζα και Λονδίνο.

ρ(ΣτΜ) Opus Dei Roma: Θρησκευτικός οργανισμός, μια προσωπική αρχιεπισκοπή της καθολικής εκκλησίας. Ιδρύθηκε το 1928 στην Μαδρίτη της Ισπανίας. Είναι η μοναδική αίρεση αναγνωρισμένη από το Βατικανό. Το σύμβολο της παραπέμπει σε σχήμα μασονικής αίρεσης. Οκτώ μέλη της Opus Dei, διορίστηκαν υπουργοί της κυβέρνησης Franco μεταξύ 1957 και 1975. Κατέχουν πανεπιστήμια, εκκλησίες, νοσοκομεία, κοινωνικά κέντρα κ.α.

Ανέλαβαν η Πρώτη Μάη και το Διεθνές Επαναστατικό Κίνημα Αλληλεγγύης.

26 Μαΐου 1968: Εμπρηστική βόμβα σε αντιπροσωπεία Citroen στο Μιλάνο. Ομάδα Αναρχική Διεθνής.

16 Ιουνίου 1968: Εμπρηστική βόμβα στην Τράπεζα της Ιταλίας στο Μιλάνο με υπογραφή “Αναρχικοί”.

23 Ιουλίου 1968: Εμπρηστική βόμβα στη βιβλιοθήκη Ambrosiana⁹ στο Μιλάνο. Αναρχικοί.

20 Αυγούστου 1968: Βόμβα στο μέγαρο κινηματογράφου στη Βενετία. Αναρχική Ομάδα M. Nettleau.

23 Αυγούστου 1968: Βόμβες μη εκρηκτικές στο Duomo σε εκκλησίες της San Babila και Saint’ Ambrosio με υπογραφή “Αναρχικοί”.

25 Αυγούστου 1968: Αποτυχημένη εμπρηστική επίθεση στο Rinascente με υπογραφή Αναρχική Ομάδα Ravaschol.

4 Σεπτεμβρίου 1968: Κατά τη διάρκεια της αναρχικής διεθνούς διάσκεψης στην Carrara γεννιέται ο διεθνής Μαύρος Σταυρός. Ο Giuseppe Pinelli αναλαμβάνει την ευθύνη του ιταλικού τομέα.

3 Δεκεμβρίου 1968: Βόμβα στο κοινοτικό γραφείο της Γένοβας με υπογραφή Αναρχική Ομάδα Carlo Cajiero.

23-24 Δεκεμβρίου 1968: Στο Μιλάνο δεύτερη επίθεση στο Rinascente με υπογραφή Αναρχική Ομάδα Ravaschol.

⁹(ΣτΜ) Biblioteca Ambrosiana: Πολιτιστικό ίδρυμα σε επίπεδο επιστημονικό, αναγνωστικό και καλλιτεχνικό, το οποίο ίδρυσε ο καρδινάλιος του Μιλάνο το 1597 “προς δόξαν του θεου..”

Στην πηγή της θυματοποίησης

25 Δεκεμβρίου 1968: Βόμβα στα δικαστήρια του Livorno με TNT, υπογραφή Αναρχική ομάδα Λαϊκή Δικαιοσύνη.

3 Ιανουαρίου 1969: Επίθεση στη νατοϊκή βάση Camp Darby στην Πίζα με υπογραφή αναρχική Ομάδα J. Most.

19 Ιανουαρίου 1969: Στο Μιλάνο βόμβα στον αστυνομικό στρατόνα. Αναρχικοί.

26 Ιανουαρίου 1969: Στο Μιλάνο βόμβα στα ισπανικά τουριστικά κεντρικά με υπογραφή Αναρχική Ομάδα Barcellona 39.

Ιανουάριος 1969: Στο Torino βόμβα μπροστά στην εκκλησία S. Cristina με υπογραφή ομάδα Άμεσης Δράσης.

8 Μαρτίου 1969: Στο Vercelli επίθεση ενάντια στην αστυνομία, αναρχικοί συλλαμβάνονται.

27 Μαρτίου 1969: Στη Ρώμη TNT στο υπουργείο παιδείας με υπογραφή Διεθνής αναρχική Ομάδα Marius Jacob.

31 Μαρτίου 1969: Στη Ρώμη TNT στο δικαστικό μέγαρο με υπογραφή Διεθνής Αναρχική Ομάδα Marius Jacob.

3 Απριλίου 1969: Στο Torino βόμβα στο άγαλμα των αστυνομικών με υπογραφή Αναρχικοί

25 Απριλίου 1969: Στο Μιλάνο, βόμβες σε περίπτερο της FIAT στην Fiera Camponaria¹ και στον κεντρικό σταθμό

¹Fiera Camponaria: Η πρώτη εμπορική έκθεση τον Απρίλιο του 1920, η οποία γίνεται ακόμη και σήμερα. Το 1951 στην μέση του ψυχρού πολέμου η Fiera Μιλάνο, έγινε το εμπορικό σημείο συνάντησης μεταξύ Ανατολής και Δύσης. Το 1960 μέχρι το 1970 έγινε μια αποφασιστική φιγούρα στην ενίσχυση και προώθηση της ιταλικής βιομηχανικής έκρηξης τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό.

συναλλάγματος.

1-2-3 Μαΐου 1969: Στο Μιλάνο, σύλληψη αναρχικών Paolo Faccioli, Paolo Braschi, Eliane Vincileone, Giovanni Corradini. Ο Ivo della Savia περνάει στην παρανομία για να αποφύγει τη σύλληψη. Όλοι κατηγορούνται για τις βόμβες της 25^{ης} Απριλίου.

7 Δεκεμβρίου 1969: Αποφυλακίζονται οι Corradini και Vincileone.

12 Δεκεμβρίου 1969: Η σφαγή της Piazza Fontana.

15 Δεκεμβρίου 1969: Δολοφονείται ο Pinelli.